

det Princip, at Statskassen paa den Maade kom til at bære en Byrde, som rettelig henlæa under Kommunen, men jeg erklærede mig villig til at søge at tilvejebringe en Ordning, hvorved Kommunen indenfor sine egne Grænser kunde skaffe sig Erstatning for, hvad den maatte give Afkald paa. I Henhold hertil har jeg fremsat Lovforslag om, at de gennem Dyrtidsskatten kunde opkræve det Beløb, som de havde givet Afkald paa ved Skatteeftergivelsen. Af Sæmmensætningen af det Flertal i Udvalget, som har stillet Forslag om, at § 3 skal udgaa, ser man klart, at det vil blive vedtaget i dette høje Ting. Det maa jeg beklage, men der vil ikke være Tid til Forhandling videre om dette Spørgsmaal, og de øvrige Foranstaltninger paa Dyrtidsloven beholder jo deres Værdi, uanset, om denne Bestemmelse er der eller ikke. Derfor skal jeg indskrænke mig til at udtale min Beklagelse over, at man ikke har villet vedtage det, man i Folketinget enstemmigt har besluttet.

Ordføreren (Kragh): Flertallet mener, at Skatteeftergivelse, som vi kommer til at behandle under den følgende Sag paa Dagsordenen, ikke bør finde Sted i større Omfang end muligt er, uden at Kommunens Økonomi i væsentlig Grad berøres deraf, og vi mener ikke, at det vil blive Tilfældet paa Grundlag af det Lovforslag, vi om et Øjeblik kommer til at behandle. Derfor foreslaar vi, at § 3 udgaa, og vi gør det tillige, fordi vi mener, at denne Paragraf indeholder et for os meget betænkeligt Princip, og dette at bringe den til Anvendelse i denne Sammenhæng begrundes ikke ved det Omfang, hele denne Sag har. Derfor maa vi anbefale Tinget at udstemme denne Paragraf.

Indenrigsministeren (Rode): Den ærede Ordfører siger, at Skatteeftergivelse ikke bør finde Sted i større Omfang, end Kommunens Økonomi tillader det, og det er naturligvis rigtigt, men i det Øjeblik, man ikke vil give Kommunen Adgang til at skaffe sig Erstatning derfor, bliver Spørgsmaalet om, hvad Kommunen økonomisk formaar, i høj Grad begrænset. Med andre Ord: ved at nægte Kommunen Adgang til at skaffe sig Erstatning begrænser man Betydningen af den Bemyndigelse, man vil give til Eftergivelse af Skat. Det er min Opfattelse, at Kommunen bør eftergive Skatter i det Omfang, som dens Borgeres økonomiske Stilling gør det nødvendigt. Det er derfor, Lovforslaget er fremsat, men der er jo ikke her Mulighed for at opnaa

Enighed, og en fortsat Diskussion om Principperne vil derfor være overflødig.

Herved sluttede Forhandlingen.

§§ 1 og 2 (se Tillæg C Sp. 1017).

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 3 af et *Mindretal* (Christiansen, Jørgen Hald og Vejstrup) (se Tillæg B. Sp. 3018).

vedtoges uden Afstemning.

§ 3, saaledes ændret,

forkastedes med 32 Stemmer imod 8.

§§ 4—7.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Eftergivelse m. v. af Kommuneskatter for Skatteaaret 1918.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1352, Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 3015).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Kragh): Naar et Flertal indstiller dette Lovforslag til uforandret Vedtagelse, sker det ikke, fordi alle indenfor dette Flertal billiger, at det Princip, der hidtil har været fulgt, og som har knyttet kommunal Stemmeret til kommunal Skatteydelse, frafalder, men fordi man erkender, at det for de ganske smaa Skatteydere, som trykkes stærkt økonomisk i disse vanskelige Tider, muligt kan være af nogen Betydning at blive fritaget for Betaling af Skatterestancer for indeværende Skatteaar. Thi selv om saadanne Skatterestancer muligvis er til Stede i ikke helt ubetydeligt Tal, maa det dog antages, at de enkelte Beløb er saa ringe, at deres Eftergivelse ikke for Kom-